

STUDENTEN WEEKBLAD

19e JAARGANG.
No. 19.

REDACTEUREN:
MEJ. G. F. M. J. VAN GELDER, G. NAEFF, E. J. GRATAMA SZN.,
B. D. H. TELLEGEN, MEJ. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE.
FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
8 MAART 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,—, BIJ VOORUITBETALING / 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

- Delftsch Studenten-Corps.
Debating-Club.
- Delftsche Studenten-Bond.
Delftsche Studenten Muziek- en Tooneelveren. „Euphonia”,
door N.
- Gedachten en Gedichten.
De eerste lentedagen, door D.
Een droom, door Dirk.
Brieven van een O.W'er. II.
- Tooneel
De Shakespeare Opvoeringen bij „Die Haghespelers”.
- Vereenigingsleven.
Beknopt verslag van de lezing, gehouden voor de Electrotechnische Vereeniging, door J. S.
- Studiebelangen.
Centrale Commissie (Bestuurssamenstelling).
- Ingezonden.
Aan J. M. F. R., door v. A.
- Ontvangen Boekwerken.
- Mededeelingen.
- Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Debating-Club.

Donderdag 15 Maart, te 8 uur, in „Ons Huis”, Oude Delft 201.

Stelling:

„De noodzakelijkheid van een wetteloos huwelijk”.

Verdediger: W. HAMBURGER.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

Delftsche Studenten Muziek- en Tooneelveren.
„Euphonia”.

Intusschen *) heeft onze geachte voorzitter de heer H. Rahder Jr. gedwongen door de omstandigheden tot zijn leedwezen voor het voorzitterschap van de D. S. M. F. V. moeten bedanken.

Een complimentje voor de keurige stijl is hier niet misplaatst.

Jammer is het dat tegelijk met den voorzitter eveneens het door het Bestuur samengestelde en door de vergadering goedgekeurde reglement met de Noorderzon is vertrokken. Het was N.B. gereed om bij Kon. Besl. goedgekeurd te worden!

Maandagavond 26 Febr. had er een bestuursvergadering plaats. Een voorloopig bestuur werd gekozen dat tot taak heeft een nieuw reglement samen te stellen. Heeft het zijn plicht gedaan, dan treedt het af.

De eerste vergadering van het voorloopig bestuur zou Donderdagavond 1 Maart zijn geweest. Helaas moet ik zeggen „zou geweest zijn,” want er waren slechts 2 heele bestuursleden aanwezig. Zelfs de voorzitter mankeerde: hij had on-

mogelijk kunnen komen. De 2 andere wegblijvers zullen wel een zelfde smoesje hebben klaar gehad! Ik hoop van harte, dat er eens een andere geest gaat heerschen! In elk geval mag de ambitie wel wat grooter zijn en dat nog wel **)

Nu moet ik U nog enkele resultaten van de vorige vergadering mededeelen.

Het voorloopig bestuur bestaat uit 4 leden. Voorzitter, secretaris, penningmeester, leider van de muziek en een vijfde nog te benoemen lid: leider van de tooneelafdeling. Dat de leiders een plaats in het bestuur hebben gekregen lijkt mij heel goed gezien.

Beiden hebben ze de bevoegdheid, diegenen te weren, die naar hun oordeel ongeschikt zijn mede te spelen. Op een dergelijke wijze trachten we de remmende elementen te weren.

Hierbij wijs ik er dan nog even op, dat gelijk de bedoeling was in de advertentie van het S. W. der vorige week alle ingeschrevenen zich kunnen melden. Zij, die lid wenschen te worden of hieromtrent inlichtingen behoeven, kunnen zich vervoegen bij den secretaris van het voorloopig bestuur Voorstr. 87b. Wat de trekvogels betreft, kan ik nog even melden, dat het uitvliegen uitgesteld is tot de a.s. Kerstvacantie met het oog op de examens en praktisch werken.

N.

**) Puzzle waar is de rest? Corr.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

De eerste Lentedagen.

De vorst was voorbij, de winter was voorbij, wanneer zou de eerste lentedag daar zijn, die men aan niets zien, alleen maar voelen kan? Hij kwam.

's Middags om halfdrie wordt er gefloten, ik doe 't raam open en lach om de gezellig dikke kuiten in fietstenuue van een van de drie, die buiten staan, maar dit lachen is helaas te vroeg.

„Ga je mee? Wij gaan naar Utrecht fietsen, het is zulk mooi weer.”

„k Heb geen fiets.”

„Huur er een.”

„Nee dat doe ik niet. Maar ik kan van M. een leenen.”

„Die is niet thuis, hij liep op de Binnenwatersloot.”

„Maar misschien nu wel. Kunnen jullie niet een half uur wachten?”

Dat kan onmogelijk, 't is naar Utrecht hard rijden vier uur fietsen en we willen misschien nog verder.”

„Dan is er niets aan te doen, 't is het noodlot.”

Ik doe het raam weer dicht en kijk hen kwaad na, vloekend dat mijn fiets thuis staat. Dan gaat er een schrift door de kamer en een pijp in stukken. Wat moet ik doen nu ik niet mee kan? Werken en op een volgende keer rekenen gaat niet meer, dan is de aardigheid er grootendeels af, de eerste keer moet men iets mee doen, de eerste ingeving direkt volgen, het gaat hier voor mij om de idee, niet om het feit. Momenteel vind ik niets mooier, dan een plotseling opgekomen gedachte onmiddellijk gehoor te geven, alles op zij te zetten en er tusschen uit te gaan. Wat kan 't examen schelen, ik heb toch al zoo lang niet gewerkt en de eerste keer komt niet weer. Om mij te troosten ga ik viool spelen en ondanks al mijn razernij is er voor mijn nuchterheid nog ruimte, om mij af te vragen, of ik nu, door mijn ongeluk ook mooier zal spelen. Als de viool geen

*) Waar tusschen. Corr.

troost geeft, want ik ben, lezer, op dit gebied een groote kruk, ga ik toch nog maar naar M. waar het noodlot mij weer wil vervolgen met lekke en poreuze banden, evenals bij de drie fietsmakers, wier hulp noodig is, welke zich natuurlijk geen van allen dadelijk ter mijner beschikking kan stellen. Veel tijd is er ook niet te verliezen over, wil ik nog de trein naar Utrecht halen, om 't zelf te repareren; dus dan maar met de hand over 't hoofd, als zetel der principes, gestreken en een fiets gehuurd. Zoo geschiedt het. Op de fiets, die gelukkig bevalt, wordt een regenjas gebonden en om kwart na vier jakker ik Delft uit om in Den Haag den D-trein nog te halen, daar de volgende te laat zou zijn. Ik weet immers niet, waarheen de tocht gaat.

In den treëingang staande, had ik veel plezier in het geval en met een weinig fantasie vond ik het zelfs spannend, al was er in 't geheel geen spanning aan, daar zij toch nooit eerder dan ik in Utrecht zouden aankomen, maar men moet zich meestal wel door fantasie laten helpen of er zelfs mee behelpen en ik liet mij dan ook geruststellen door het snelle rijden van den trein, dat werkelijk iets spannends in zich kan hebben. Op zichzelf is sporen mij een lust, alleen al om de snelheid, maar ook om de vele dingen die voorbijgaan en het landschap. Zij die Holland leelijk noemen, hebben dit nooit van uit den trein bekeken, want dan is het dit nooit, zelfs bij de meest grijze lucht; de eentonigheid verdwijnt. Wij menschen mogen 't vee wel benijden; leven wij ons geheele leven lang op die kostelijke 's zomers groene en 's winters groenbruine tapijten, die zich tot den einder aaneenschakelen in plaats van op kale houten vloeren en onder zulk een afwisselend en oneindig dak?

Ook in Utrecht liet ik mij door mijn verbeelding amuseeren. Nadat ik mij na twintig keer vragens van den weg naar Gouda verzekerd had, zette ik mij te wachten neer in een herberg een goed eindwegs voor de poort van de bisschopsstad. De herberg lag schuin en vanuit de donkere veranda kon ik den weg, die er voor een bocht maakte, goed overzien, zoodat zij mij zeker niet zouden passeeren. Jammer was het, dat deze tocht niet te paard ging en ik dan geen hoorn had om hen te waarschuwen en stil te doen houden. Onderwijl was het gaan regenen, een lichte maartsche bui, maar hier trok ik mij niets van aan, de idee was immers tot zijn recht gekomen.

Na een half uur kwamen twee, die vooruit waren gegaan en niet onder mijn raam geweest waren, er langs. Ze zeiden geen tijd te hebben, daar ze nog voor twaalf uur in Arnhem in Luxor wilde zijn. Ik vond hen gekken en kilometertrappers en wachtte in de volledig ingevallen duisternis opnieuw.

Kort er op kwamen de andere drie, eenigszins verbaasd mij uit het donker te zien opduiken.

„Ik vond het zoo'n mooi idee van jullie, dat ik met de trein achterna ben gegaan. Maar waar gaat nu de weg verder heen?”

„Wij wilden door naar Wageningen, de studentenkroeg bezoeken”.

En toen wij in Utrecht, levendig en druk door de jaarmarkt, in een restaurant gegeten hadden — de naam ben ik vergeten — waar een kellner ons met het gemengd dedaign van een dominee en van een mislukt tooneelspeler, zooals trouwens kellners altijd de bespottelijke houding aannemen van een heer te zijn, bediende, waar een familiefeest in een klein particulier zaaltje gehouden werd, door gordijntjes onzichtbaar gemaakt, die evenwel juist laag genoeg waren om ons de genoegelijk-ordinaire fabrikanten te laten zien, die voor het toosten en voor de vele gelegenheden noodzakelijk staan moesten en waar aan een tafeltje dicht bij ons een belle zat, over wie wij luidkeels onze uiteenloopende meening ten gehore gaven, helaas naast haar toekomstbeeld, haar moeder — toch is het voor vele belles ongunstig zich in gezelschap van het toekomstbeeld te vertoonen — werd onze reis in den nacht voortgezet naar Wageningen. De regen had opgehouden te vallen, en het was het zachtste lenteweer wat men in deze tijd maar wenschen kan. De geheele weg over verlichtte zwak de halve maan het land.

Zij ontnam aan onze tocht 't idee van kilometers te vreten, wat 's nachts fietsen gauw krijgt, eveneens als het voorgenomen doel, het bereiken van de Wageningsche studentenkroeg. Dit laatste geeft het gevoel van een noodzakelijke reis te maken en laat de gedachten verplaatsen in vroegeren tijd, toen men te paard door weer en wind reisde en in een herberg aan een kruisweg bij een kaars verhalen aanhoorde van reizigers en voerlieden.

Maar de enkele van het kleine aantal S. W. lezers die dit nog voor zich ziet, zal allicht meer belangstellen in een beschrijving van mijn drie tochtgenooten. Nu dan, de eerste, omdat hij de langste is, munt uit door logisch denken,

men zou hem een denkende zeer geciviliseerde Mars kunnen noemen, want hij stelt veel belang in legeroefeningen. De tweede in lengte is zeer sierlijk van gebarende beweging en aangenaam in den omgang, daar hij graag tot lachen en steeds tot glimlachen bereid is; hem past vergelijking met Apollo. Ook draagt hij de genoegelijk voor de fietssport gereed gemaakte dikke kuitzen; Mars noemde hem zeer geestig „Tartarin prêt pour la chasse”. Voor den derde weet ik niets beters te vinden dan hem te vergelijken met de practische schrandere Odysseus en tevens met de bloeiende gezonde Dionysos; in één woord, hij wordt later een goed ingenieur, zonder diens nadeelen. En ikzelf.....? Gij vindt mij zeker een lècheur de trou van mijn tochtgenooten.

Eindelijk in Wageningen aangekomen, vertelde men ons, dat de sociëteit de derde straat rechts stond, een kolossaal gebouw. Wij, Delftenaren, schrokken bedeesd, doch liepen tot driemaal toe het kolossaal gebouw voorbij. De vierde keer werden wij geholpen door een man of meneer met een pet, die zich als corpslid ontpopte en zeer vriendelijk ons naar de kroeg leidde, waar de ontvangst gastvrij was.

Wat ik er even gezien heb — alleen de conversatiezaal — is deze kroeg heel aardig. Niet vindt men hier die graad van volmaaktheid als in Delft, wat ook niet verwacht mag worden, gezien het kortere bestaan en tweehonderdtal leden van het corps, maar in gezelligheid doet zij zeker niet onder. De zaal is hoog en rechthoekig, met een uitbouwsel aan een der lengtezijden, een gedeelte is afgescheiden door een groot gordijn en dient tot buffet. In het midden staat een vulkachel, waarom heen een ijzeren voetenstang gaat en een groote kring stoelen voor elk jaar vrij, geschaard is. Er kan niets genoegelijkers te bedenken zijn om er uit te rusten van een of ander tocht, vooral een schaatstocht, dan deze kring. In den hoek staat een wit Bacchusbeeld en op de schoorsteen een Ceres. Het geheel heeft door zijn donkeren toon, door delambrizing en de balken van de zoldering iets 'Duitsch', de sfeer van een Bierstube in 't groot. Een tweede beeltenis van Ceres, die haar naam aan 't gebouw gaf, een schilderij hangt in een hoek. Een van onze gastheeren vertelde in nadrukkelijke ernst, want wij geloofden noode, dat de godin daar vroeger naakt had gestaan, maar voor een gelegenheid, waarbij er dames op de kroeg zouden komen, gehuld was in een dunne geschilderde sluier, alsof het voor haar pijnlijker moest zijn zich aan vrouwelijke oogen te toonen dan aan mannelijke.

Misschien was zij bang voor de combinatie. Als het evenwel uit consideratie voor de bezoeksters geschied is, dan had ik het toch raadzamer geoordeeld den kleinen Bacchus aan te kleeden. De kroeg was leeg, uitgenomen ons en het te verwachten stelletje gokkers, dat in het uitspringende gedeelte zat.

Van degenen die bij ons zaten, valt niets bijzonders te vermelden, en zoo is dan hiermee alles gezegd, behalve dat de portie kaas er groot is, Wageningen reeds prijkt met een dertigtal bondsleden, de oolijkerts, en dat de kroeg om twaalf uur sloot, zoodat wij ons nachtlogies moesten opzoeken, waarbij kwam dat de volgende dag de tocht weer vroeg begon.

Daar niets belangrijks hier mee bedoeld is, hoop ik, dat de vluchtige lezer het er ook niet in verwacht. Voor het geval men er in mist de prachtige ontboezemingen over de nieuwe krachtgevende lente, zoo verwijs ik naar alle gedichten die hieraan hun bestaan danken.

D.

Een Droom.

Lezers, ik heb van nacht een erg interessante droom gehad, met zeer typische vertellenswaardige voorvallen. Ik droomde, dat ik beschrijvende meetkunde aan het teekenen was en wel moest ik juist beginnen met het inkten van het schroefvlak, dat, lezers, gij weet het allen, een zeer moeilijke en inspannende teekening is. Over de buitenste schroeflijn liep ik naar boven, de reusachtige teekenpen over mijn schouder, terwijl het uiteinde met zwarte inkt gevuld achter mij over de lijn sleepte. Zonder ongelukken kwam ik boven, van waar ik mijn vriend, die mij hielp en beneden was blijven staan, toeriep, dat het goed ging en ik liep naar het boveinde van de 2e schroeflijn toe om daar langs weer af te dalen. Ook dit ging uitstekend. Beneden boonden wij samen de teekenpen schoon en vulden haar voor de tweede tocht langs de 3e schroeflijn van buiten. Maar wie beschrijft mijn schrik, toen ik, langs de binnenste, de 5e schroeflijn voor het laatst boven gekomen, opéens zag, dat er toch immers geen 6e was. Hoe moest ik nu naar beneden gaan. De as was veel te steil om er met teekenpen en al langs af te klimmen, bovendien gedeeltelijk uitgewischt en teruggaan kon natuurlijk niet; de weg was

nog nat en zou kladden. En och arme, de eenigste andere weg, die nog mogelijk zou zijn, had ik nog niet gemaakt, van de asymptoot aan een raaklijn wist ik niet de constructie en daarbij kwam, dat boven geen potlood in mijn bereik lag. Ook mijn vriend wist het niet, zoodat hulp van beneden ook uitgesloten was. Al het luidkeels beraadslagen gaf niets, totdat hij plotseling een schoone inval had: „wij zouden een varken moeten vangen.” „Ja”, riep ik enthousiast, al was het mij niet recht duidelijk hoe een varken ons bij het teekenen van asymptoten kon helpen, maar mijn vriend heeft altijd prachtige invallen, geheel voor mij onbegrijpelijk en zonder mij om iets meer te bekommeren, liet ik de teekeningen wild weg langs het schroefvlak op den grond rollen en gleed ik zelf moedig langs de zwakke as naar beneden. Droomen zijn wel vreemd. Na samen de kurk op de flesch van de Oostindische inkt getild te hebben, trokken wij, goed gewapend, in opgewonden toestand de stad in, om een geschikte val te vinden en na eenig zoekens vonden wij deze in het doorlooppootje in een steunbeer aan de Oude Kerk. Van opgerolde beschrijvende meetkunde-opgaven maakten wij nu truffels, die in de voegen onder het poortje gestoken, zeker goed als lokaas dienen zouden en bovendien zetten wij andere lekkernijen als roode en blauwe teekeninkt op de grond neer. Kwam het varken, door dit alles aangetrokken, onder het poortje schransen, dan zouden wij dit afsluiten door 2 groote W. teekenborden.

Zooals gehoopt was, geschiedde. Na korten tijd kwam er een, opgewekt met zijn staartje kwispelend, op de geur af. De borden waren niet eens noodig, zonder moeite sloegen wij het onmiddellijk aan onze teekenhaken en welk een schoon exemplaar sloegen wij er niet aan. Neen maar, het was kostelijk. Om het op zijn gemak te doen zijn, kreeg het een geheele teekenrol vol beschrijvende meetkunde opgaven te verslinden en toen ging 't met onze buit huiswaarts. Op mijn kamer moest het dier, na goed zijn pooten van straatvuil gereinigd te hebben, zijn krachten beproeven en mij de genoemde constructie uitleggen, maar het zweeg halsstarrig.

„t Arme beest”, zei mijn vriend, „het wil in gevangenschap niet zoo goed zijn levensfuncties verrichten als in de wildernis. Hoe houden wij het in 't leven?”

In mijn onwetendheid trok ik eens achteloos aan het staartje en ziet, een hooge stem weerklonk, sprekend over idealen in plaats van over constructie en een geheele redevoering heeft het varken gehouden, prachtig, maar aan 't einde ervan was het zoo uitgeput en vermagerd, dat het piepend slap neerviel; het bleek toen dat het een opgeblazen gummi kermisspeeltuig geweest was. Hierna werd ik wakker.

DIRK.

Brieven van een O.W'er. II.

Den Haag, 1 Juni 1916.

Beste Jan.

Ik heb mijn eerste brief nog eens overgelezen, maar nu schaam ik me. Al die dingen als kunst, filosofie, enz. beschouwde ik eenvoudig als nieuwe, merkwaardige middelen om den tijd van iemand, die verder niets te doen heeft te verdrijven. Ik vond ze heel aardig verzonnen, heerlijk om je bezig te houden, van je Engelsch ontbijt tot de lunch en na het diner. Maar er zijn ook wel menschen die wel wat anders te doen hebben en toch naar een tentoonstelling gaan. Toen heb ik zoo gedacht: dat al die dingen wel bedacht zouden zijn om ons het vervelende van het gewone leven te doen vergeten. Ze schreven over dingen die nooit gebeurd waren, ze schilderden dingen die ze nooit gezien hadden en ze filosofeerden over dingen waar ze nooit bij geweest waren. Dus wanneer je aan die dingen deed kwam je in een wereld waar het veel genoeijker was dan hier.

Maar nu ontdekte ik, dat ze dikwijls, ja, meestal over niets geen prettige dingen schreven en dikwijls een wereld maakten veel erger dan de onze, een, waar je voor geen geld zou willen wonen met menschen die of gek worden of zich verdrinken en dikwijls allebeide, de zaken gaan altijd slecht, man en vrouw scheiden meest en hebben altijd ruzie.

't Kan toeval zijn dat ik net zulke boeken te pakken kreeg, maar 't beviel me niets. Op schilderijen zie je nooit een net huis of nette menschen, altijd achterbuurtjes, ongewassen menschen, meestal zelfs gemeene menschen en veel meer vrouwen dan mannen.

Toen heb ik op het punt gestaan de boel er bij neer te gooien en te gaan speculeeren.

Ik stuurde Wim de boeken terug en ging mijn vrienden in „de Witte”, die ik erg verwaarloosd had, weer eens opzoeken.

Toen kreeg ik van Wim een heel langen brief. Ik zal je maar niet vertellen wat er allemaal instond. 't Zou te lang worden. Mijn fout was dan dat ik het gewone leven als het werkelijke en al het andere voor versiering aanzag; net als die nikkelen bloemetjes op een kachel die je er af kunt schroeven terwijl toch de kachel nog even goed brandt.

Beter is het dat hogere leven van Wim met de pijp van de kachel te vergelijken. „Het is de pijp waardoor er trek komt in de kachel, de vlammen van de menschelijke geest slaan hoog op, de kolen gloeien en de warmte is de Liefde, die het geheele leven doordringt.” „Neem de pijp weg en het leven is koud.”

Dat stond er in Wim's brief. Begrijp je dit ook?

„Wat de kunstenaar drijft is Liefde, ook Liefde voor de gewone menschen en daarom schildert hij ook hun ellende. Maar werkelijke leelijkheid kan hij nooit uitbeelden. Hij schildert het schoone dat achter al dit verborgen is, hij schildert bijvoorbeeld zijn groote Liefde.” En dit heb ik werkelijk begrepen. Dit kan ik nu begrijpen, terwijl een maand geleden....; ja, toen was ik nog beursman.

Ik zal nog zooveel moeten leeren zien. En vooral zal ik moeten weten wat ik voel, want alles is nog erg vaag.

je oom Karel.

P.S. Tante en de kinderen maken het best, ze kunnen me alleen niet volgen. Ik heb heel veel moeite met dezen brief gehad. 't Is nog zoo ongewoon.

TOONEEL.

De Shakespeare Opvoeringen bij „Die Haghespelers”.

HAMLET II.

Hamlet is de tragedie van de onmacht tot de daad. Ook hier is weer duidelijk voelbaar de strijd tusschen goed en kwaad, waarin de menschen betrokken worden, al is het niet mogelijk als bij Macbeth twee streng gescheiden groepen te onderscheiden. Het tragische conflict wordt in dit drama teweeg gebracht doordat de wreker van het onrecht, de jonge prins Hamlet, te zwak is om zijn taak te volvoeren en slechts zijn dood de zege van het recht kan bewerkstelligen.

Hamlet is de intellectuele droomer, vol van fantastische ideeën, rijk aan velerlei beschouwingen over het leven, met dien drang in zich om door daden van zijn ideeën getuigenis te geven, maar onmachtig om langs den weg van geleidelijkheid tot daadwerkelijkheid te komen. Slechts de plotseling ondoordachte daad is bij hem mogelijk. Dit doet die daden in tegenspraak zijn met z'n bedoelen, en is oorzaak van zijn ondergang. Hij mist de kracht om openlijk de moordenaar van zijn vader aan te klagen; toch is ondragelijk hem de gedachte gewoon te zijn, want veinzen kan hij niet, omdat zijn inborst zoo heel eerlijk is, en hij mist voldoende zelfbeheersching. Daarom verbergt hij zijn gansch innerlijk met al de donkere vermoedens, met al het zwarte weten, met de sombere opdracht om onrecht te wreken, zijn merkelijke met al de diepe rampzaligheid om zooveel slechts en de pijn om eigen onmachtig zijn: hij bergt het alles weg onder het mom van krankzinnigheid. En dit is het prachtige in dit karakter, waarom we hem liefhebben en meelijden gevoelen, als we zien de zware strijd die deze jongen strijden moet: De taak die te zwaar is, wegend als lood op zijn schouders, de onmacht tot handelen, die telkens hem overvalt, en dan de wil, de heel sterke wil in hem, om het goede te doen zegevieren, om het gedane onrecht te wreken. Daartoe bant hij weg uit zijn hart alle gedachten aan jeugd, daartoe maakt hij dood in zich zijn vurige liefde voor Ophelia, daartoe speelt hij den gek, omdat hij anders zich niet staande kan houden, omdat hij anders lucht zou moeten geven zijn volgekropt gemoed.

Het geestelijke element, de hogere macht, zij manifesteert zich in de geestverschijning van Hamlet's vader, die opdracht hem geeft, zijn vreemde en onnatuurlijke dood te wreken. Men zou dit ook geheel zinledig kunnen opvatten in dier voege, dat met de geestverschijning enkel wordt bedoeld het vermoeden, dat in Hamlet rijst, de achterdocht en het wantrouwen jegens zijn oom, ingeboren, nog versterkt door diens kroning en het overhaaste huwelijk van Claudius met Hamlet's moeder. Dan zou dus de drijfveer tot wraak geheel in Hamlet's karakter gelegen zijn.

Dit lijkt mij onjuist. Niet alleen de tekst weerspreekt deze opvatting, maar het geheele karakter van Hamlet is met deze meening in strijd. Ook wordt de stem der wrekende

gerechtigheid niet alleen door Hamlet vernomen, immers ook Horatio, Hamlet's vriend, en de wachters, allen zuiver van bedoelen worden, de verschijning gevaar.

Dat Geertruida niet bij machte is de geest te zien, komt doordat zij op dat oogenblik nog gedompeld is in de poel van jammerlijke slechtheid, die bij haar niet tot bewustzijn is gekomen, zoodat ze niet tenvolle beseft de grootte van haar misdaad, totdat Hamlet haar geweten doet ontwaken, dan schrikt zij voor het peilloos zwart in haar ziel, voor de grondelooze diepte, waartoe zij gezonken is. En het berouw volgt. Haar dood is het zoenoffer voor haar zonde, daardoor wordt haar schuld gedelgd.

Hamlet's onberedeneerdheid in 't handelen, zijn onbedachte, snel volvoerde daad, zonder zich rekenschap geven van de gevolgen, is juist in zijn gevolgen de oorzaak van zijn ondergang.

Deze daad is het dooden van den ouden Polonius, die zich als luisteraar verstoken had bij Hamlet's nachtgesprek met zijn moeder. Deze daad is de oorzaak van arme Ophelia's krankzinnigheid, van Laertes onverzoenelijke woede. Dat Laertes zich in zijn doldriftige laat verleiden om te dienen als 's Konings werktuig, Hamlet te helpen in den dood is een slechte daad, die zich zelf wrekend Laertes dood tengevolge heeft.

De Koning tenslotte gaat in eigen boosheid ten onder. Hij stapelt de eene misdaad op den andere: Na koning Hamlet's gemalin te hebben verleid, brengt hij er haar toe hem te helpen bij den moord op zijn broeder. Dit verschaft hem het bezit van den koninklijken scepter en van 's konings vrouwe.

Maar in Hamlet leeft het duistere vermoeden, tot bewustzijn gebracht door de onthullingen van den geest. En koning Claudius bevreesd voor zijn neef Hamlet tracht zich van hem te ontdoen, door hem naar Engeland te zenden, alwaar hij onmiddellijk na aankomst van 't leven zal worden beroofd.

Na de tooneelvoorstelling, waarbij de koning door z'n ontsteltenis zich zelf verraadt, waardoor dus Hamlet volkomen zekerheid heeft gewonnen, was het oogenblik tot handelen voor een daadkrachtige aangebroken. Niet dus voor Hamlet! Hij is zwak, twijfelt, weet niet of hij handelen zal, of hij handelen moet, hij handelt niet, de daad blijft ongedaan, hij laat zich naar Engeland sturen, maar onderweg, ontdekkend het vuige plan des konings komt terug naar Denemarken.

Nog is in hem de onmacht tot handelen, nog aarzelt hij den koning openlijk aan te klagen, maar neemt weer onnadenkend aan de uitdaging van Laertes tot een scherm-partij, hoewel het voorgevoel van naderend onheil zwaar in hem weegt. Te trotsch is hij de eens gegeven toestemming tot het duel weer in te trekken. En zoo wordt hij slachtoffer dan van 's konings haat en vrees en van de toorn van Laertes rechtvaardig om Polonius dood. Maar door zijn sterven heeft Hamlet vervuld de taak die op hem rustte: Hij heeft het onrecht gewroken, want stervend volbrengt hij de wrekende daad; hij doodt den moordenaar zijns vaders. En door hem gaat ook Geertruide, zijn moeder, sterven. Maar door deze bloedige wraak stapelt hij schuld op zijn onschuldig hoofd, en deze schuld kan slechts worden ingeboet door eigen dood.

Zoo is zijn einde een mooi verscheiden, want het brengt de rustige bevrediging, dat het goede heeft gezegepraald. En Hamlet's sterven is „het breken van een edel hart”, die in zijn leven te zwak was om dienaar der gerechtigheid te zijn, maar door zijn dood brengt het zoenoffer voor alle onrecht en alle kwaad, de boete voor alle schuld.

Deze opvoering besprekende, lijkt het mij het beste ze te vergelijken met die welke een tweetal jaren geleden door „Die Haghespelers” werd gegeven. Uit die vergelijking kan ik naar voren brengen in welk opzicht er verandering is gebracht, en in hoeverre dit als een verbetering moet worden beschouwd.

Een mooiere schepping van den jongen Hamlet, dan Verkade ons heeft gegeven is moeilijk denkbaar. M. i. is dit de rol die Verkade tot uitdrukking heeft weten te brengen. Hij is er zoo mee samengegroeid, dat het is alsof de woorden die hij spreekt plotseling in hem opwellend, naar buiten treden, alsof de gedachten en ideeën onbewust, onverwacht in hem wakker worden. Het is wel heelemaal de fijn besnaarde ziel van den teeren koningszoon, te teer voor de ruwheid van het leven. De zachte droomer, vol van poëtische gedachten en groote ideeën, met een sterke behoefte aan liefde in zijn ziel. En deze jongen geplaatst voor de ontzettende realiteit waarvoor hij angstig terugdeinst: het weten van zijns vaders vermoordding — —, en dan de taak hem opgelegd om alles weer recht te zetten. Die last is te zwaar voor zijn zwakken wil, voor zijn teere ziel. Hij kan het leven niet meer verdragen, dringt alle

vroolijkheid weg uit zijn geest, en hult zijn arme, huiverende ziel in den mantel van krankzinnigheid. (Vergeef mij waarde lezer, als ik wat lang hier over uitwijdt, maar dit is de schoonste tragedie welke ik ooit zag, en de schepping van den jongen Hamlet, is het prachtigste tooneelspel, dat ik ooit mocht aanschouwen).

Louis van Gasteren speelde de rol van koning, en hij heeft er een goede en sterke uitbeelding van gegeven, toch was mij de vertolking van van der Horst liever, wijl fijner en scherper nog. De berouw-scène van koning Claudius kon mij niet bevredigen. Mien Schmidt Craus was een niet onverdienstelijke koningin. Toch mist zij de sterke dramatische beelding, en is haar stemgeluid niet gedragen genoeg. In enkele tooneelen gaf zij heel mooi spel b.v. bij het slot, maar de groote scène van Hamlet, was door haar niet diep doorvoeld en miste hier en daar innerlijke waarheid.

Wat jammer dat deze rol niet meer door mevrouw v. d. Horst v. d. Lugt Melsert wordt vervuld! Welk een schitterende creatie gaf zij hiervan twee jaar geleden, uitblinkend door bijzondere fijnheid, en naar voren brengend het echt vrouwelijke, het moederlijke en het onbewuste in deze ongelukkige koningin. En welk een uitnemende dictie!

Cor Ruys vervulde uitstekend de rol van den ouden raadsheer Polonius. Zoo in stem als gebaar wist hij een typeering te geven van den bemoeizuchtigen nieuwsgierigen toch innerlijk zoo goed-bedoelende ouden man.

Enny Vrede was beeldig als Ophelia. Op schoone wijze speelde zij het onschuldige, teere, naar liefde hunkerende wezentje. Hoe mooi was haar gebaren, hoe soepel en gracieus haar bewegen. En aangrijpend schoon de weergave van de krankzinnige Ophelia, van het van smart gek geworden meisje. Hoe prachtig was haar stem bij het zingen der liedjes, half aandachtig, half verwaasd.

De rol van Laertes werd goed vervuld. Toch was de jonge acteur een enkel moment niet bevredigend n.l. in het duel met Hamlet. Men kan zien dat hij niet schermen kan, dit nu is storend: zijn bewegingen zijn links, zijn onhandig. Coen Hissink was uitstekend als de tooneelspeler. Ook hier komt weer zijn dramatisch temperament en zijn mooie stem tot uiting, en wel op een zeer schoone wijze. Ook de rol van doodgraver; van Rozencrantz en Guildenstern vonden een goede vertolking. En tenslotte werd ook Horatio heel best weergegeven. Dit is een der moeilijkste rollen uit het stuk, en daarom te meer verdienstelijk, dat hij op een goede manier werd uitgevoerd.

Wat het spel in 't algemeen betreft: er vallen leemtes aan te wijzen. 't Was een enkele maal of de spelers er niet geheel in waren, alsof zij de tragedie niet geheel doorvoelden. Dit verbrak natuurlijk het rythme van het drama. Toch is het als totaal een prachtige weergave van Shakespeare's Hamlet.

Ook in deze opvoering is een schoone harmonie bereikt, ook hier wordt waarachtige kunst geschonken

De Hamlet is anders van kleur als de Macbeth. Waar de laatste, zoo ik zeide, is donker-rood en donker blauw tot purper vervloeiend soms, daar is de eerste meer paars en zwart om de eindelooze weemoed van het dichtwerk. En in de stilte der berusting is een zacht groen. De kleur is bij Hamlet prachtig weergegeven, ook is er een zeldzame rust; nergens gejaagdheid, overal het breede en kalme rythme, die het kenmerkende is van deze tragedie.

Wat het tooneel aangaat, hierin is — in verband met de Macbeth „bühne” sinds twee jaar geleden ook verandering aangebracht. Over het algemeen is deze verandering nog zeer ten goede gekomen, de opzet is monumentaler, rustiger, harmonischer geworden. Bijzonder trof mij dit in het tooneel tusschen Hamlet en Ophelia in het tweede bedrijf, in de scène tusschen Hamlet en de koningin in het vierde bedrijf en vooral bij het slot (het duel tusschen Hamlet en Laertes tot aan het einde.) Minder gelukkig was de oplossing nu van de tooneelvoorstelling en van Ophelia's begrafenis.

Het zij mij thans vergund nog de verschillende tooneelen in 't kort te bespreken.

Het begin is niet wat het zijn kon. Veel mooier zou het zijn als de wachter zittende was, niet heen en weer loopt. De lucht is niet donker genoeg.

De verschrikking van den nacht werkt niet goed op ons in. Dat het plotseling donkerder wordt bij het verschijnen van den geest is onjuist. Beter ware het deze geestverschijning irreëler te maken. Hij is te lijfelijk, te menscheijk. Zou dit niet bewerkstelligt kunnen worden door hem achter een gordijn te doen bewegen met een intense lichtbestraling van achteren? Dan ware het ook mogelijk de verschijning te realiseeren in de scène tusschen Hamlet en zijn moeder.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 8 MAART 1917. No. 19.

Ook de stem van den geest was niet heelemaal juist, te dik, te vet, te weinig vergeestelijkt. Zeer mooi is het tooneeltje tusschen Ophelia en Laertes, bij diens afscheid. Ook de verschillende scènes tusschen Ophelia en Pollonius waren heel gaaf, evenals die tusschen Hamlet Rosencrantz en Guildenstern scherp af waren. Ik noemde reeds het tooneel tusschen Hamlet en Ophelia in het tweede bedrijf.

Verder wil ik dan nog vermelden de tooneelvoorstelling, die aan 't slot in de uitbarsting van den koning zijn hoogtepunt bereikt en dan indrukwekkend is in het algehele tumult. De bidscène van den Koning vond ik niet bevredigend; de scène tusschen Hamlet en zijn moeder — reeds meermalen genoemd — was als geheel zeer schoon.

Over de grafscène wil ik hier niet uitwijden, zij was de zwakste uit het stuk, vooral de begrafenis zelf. Aangrijpend was het slot, hier buitengewoon schoon en harmonisch. De vier dooden op het tooneel geven een verheven rust — geen oogenblik theatraal of lachwekkend. Het is een zeer moeilijk gegeven, maar hier op bijzonder mooie wijze opgelost. Het fanfareslot van Fortinbras was gecoupeerd — O! gelukkige gedachte.

En zoo eindigt dan thans dit prachtige spel in een innige vrede na Hamlet's dood met de woorden van Horatio:

„Nu breekt een edel hart. — Goê-nacht mijn prins
En Englevluchten zingen u ter ruste —.”

VEREENIGINGSLEVEN.

Electrotechnische Vereeniging.

BEKNOPT VERSLAG van de lezing, gehouden op
Vrijdag 23 Februari 1917, voor de E. T. V. in
het gebouw „Ons Huis”.

Spreker: Ir. H. W. L. Brückman, e.i.

Onderwerp: Het electrotechnische instrumentenbedrijf
te Delft, voorheen en thans.

De Voorzitter opent deze gewone vergadering met de mededeeling, dat hij tot zijn leedwezen door den kolennood genoodzaakt is, ditmaal de aanwezigen welkom te heeten in het gebouw „Ons Huis” in plaats van in het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium. Verder heeft hij van de firma Kipp de toestemming verkregen, dat haar bedrijf bezichtigd kan worden door groepjes studenten, liefst niet grooter in aantal dan ± 10 . Hij geeft daarna het woord aan den spreker van dezen avond, den heer Brückman.

Spreker begint met mede te deelen, dat, nu hij in den laatsten tijd zijn gewone onderzoekingen in het Laboratorium heeft moeten staken, ook alweer door den kolennood, hij toen besloten heeft zijn vrijgekomen tijd nuttig te besteden met het verzamelen van gegevens over de historie van het instrumentmakersbedrijf te Delft. Hij is daartoe aan het snuffelen gegaan in de oude gildeboeken op het archief en vond hierin niets bijzonders op het gebied van het instrumentmakersbedrijf. Wel maakte Antony van Leeuwenhoek microscopen, maar hij verkocht deze niet en liet ze zelfs nooit zien.

Na zijn dood werden ze publiek verkocht en eenige kwamen in handen van de Royal Society. Trouwens in bijna de geheele 18^e eeuw zoeken we vergeefs naar eenig bedrijf op dit gebied in Delft. Dan komt als eerste persoon in aanmerking Karel Cammenade, die zich in 1788 hier vestigde. Hij vervaardigde speciaal barometers en Delftsche passers. Zijn zoon werkte omstreeks 1820 bij de firma Bayens hier ter stede en later richtte hij een eigen zaak op, die echter in 1888 verdween. In 1796 was er nog een grootindustrie in opkomst onder leiding van Mr. Jan Hendrik Canzius Onderdenwijngaart. Dit bedrijf ging echter door een treurige samenloop van omstandigheden in 1810 te niet. Eenige zijner werklieden, waaronder de bekende Filbry leen hier echter doorwerken. In 1830 vestigde zich hier de heer P. J. Kipp, welke een instrumentenhandel oprichtte, waaraan de zoon van Filbry als fabrikant verbonden werd. Kipp werkte hier ter stede tot zijn dood in 1864. Hij vestigde zijn naam door de uitvinding van het toestel ter verkrijging van verschillende gassen en van een methode tot het fixeeren van houtskool- en pastelteekeningen.

Hij liet zijn zaak na aan zijn beide zonen. In 1876 werd de Dordtsche instrumentmaker Giltay in de zaak opgenomen.

In 1887 trok de heer A. J. Kipp zich uit de zaak terug en nam de heer Giltay haar over. De heer Kipp is in 1916 gestorven. De heer Giltay heeft zich in 1912 uit de zaak teruggetrokken en nu is de heer Ankersmit leider van het bedrijf.

Na de pauze werden o.a. tal van instrumenten, welke tegenwoordig door de firma Kipp en Zonen vervaardigd worden en waarvan verscheidene uitvindingen van den heer Giltay zijn, vertoond.

J. S.

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie.

Cl. G. Driessen,	President.
J. B. Dumont,	Afgev. Civiele facult. Secretaris-Penningm.
A. J. van der Steur,	Afgev. Bouwkundige facult.
C. J. Bouten,	„ Werktuigkundige facult.
H. C. Snethlage,	„ Scheepsbouwkundige facult.
W. Snijders,	„ Electrotechnische facult.
H. L. Matthijsen,	„ Scheikundige facult.
G. J. Geursen,	„ Mijnbouwkundige facult.
E. J. Gratama Szn.	„ Handleidingen-Vereeniging.

INGEZONDEN.

Waarde Heer J. M. F. R.

Met buitengewoon genoegen heb ik uwe bespreking van Macbeth in het laatste S. W. gelezen. Hoewel ik vooropstel de schitterende prestaties der opvoering zeer te waardeeren, zoo meen ik dat een opmerking de uitvoering betreffende, hier naar aanleiding van uwe bespreking op zijn plaats is.

Ik doel op het 4e tooneel van het 3e bedrijf: het feestmaal. Dat de geest van Banquo hier niet werkelijk aanwezig is, verzwakt volgens mij het tragische in het tooneel, en doet afbreuk aan de logische gang in het drama.

We wonen na het midden van het 2e bedrijf Macbeth's ondergang bij. Na den moord op den koning is Macbeth zelf koning geworden en heerscht bloedig over Schotland. Zelfs een legermacht wordt uitgezonden om die landstreek van Macbeth te zuiveren. Nu is het duidelijk dat we in den loop van het drama moeten begrijpen: waarom Macbeth bloedig heerscht.

Hij voelt zich niet op zijn gemak, Macbeth. Hij voelt zich niet veilig; hij voelt zich omringd van vijandige edellieden, die (we hooren hier immers heel weinig van) niet vijandig zijn. Die angst gaat zoo ver dat hij de geesten van de vermoorden meent te zien. Welnu die angst kwam bij de opvoering niet geheel en al tot haar recht. Dat Macbeth plotseling op het feestmaal zoo gaat uitvaren is bedoeld tegen Banquo's geest. Hier bleek dat echter in het geheel niet.

Ik wist wat er komen moest en was benieuwd Verkade's oplossing te beschouwen over dit tooneeltechnisch probleem. Welnu, in het begin begreep ik er niets van.

Dat uitvaren kan ook tegen de geest van de koning zijn. In de geheele scène komt Banquo's naam niet voor. Echter móet het Banquo's geest zijn. De moord op den koning is reeds te lang geleden, en kan wel een overspannen toestand gegeven hebben. Bovendien in aanmerking nemende dat dienzelfden dag Banquo uitgenoodigd is om een ter zijner eere aangerichte maaltijd bij te wonen, en door Macbeth vermoord geworden is, in aanmerking nemende dat Fleance ontvlucht is, in aanmerking nemende de daaruit voortvloeiende hernieuwde angst, kan het niets anders zijn dat hij het aanschouwen van Banquo's geest hem nieuw voedsel geeft voor verdere moorden. Doordat Banquo's geest niet werkelijk optreedt, verzwakt dit tooneel beslist aan tragiek voor de toeschouwers. De uitvoering van het optreden van den geest is ongetwijfeld zeer lastig. Had Verkade te kiezen tusschen een slechte — of geen geest? Dan is dit echter stellig de beste oplossing.

v. A.

ONTVANGEN BOEKWERKEN.

HET TAYLORSTELSEL, DE ARBEIDERS EN DE KOMENDE VREDE.
DE GEALLIEERDEN TE SALONIKI.
HET WERK DER VROUWEN IN GROOT-BRITTANNIË.

MEDEDEELINGEN.

Electrotechnische Vereeniging.

EXCURSIE HAARLEM op Dinsdag 13 Maart 1917.
's Morgens bezoek aan de Haarlemsche Machinefabriek voorheen Gebr. Figée.
's Middags bezoek aan de inrichtingen van de E. S. M. Leden, die deel wenschen te nemen aan deze excursie worden verzocht in te teekenen op een lijst, welke hangt in het Natuurkundig gebouw naast de teekenzaal.
Vertrek: Delft 8.59, Rotterdam 8.35, Den Haag 9.13.

AGENDA.

ROTTERDAM.

9 Maart. Groote Schouwburg. 8 uur. Monna Vanna.
Tivoli-Schouwburg. 8 uur. La Dame aux Camélias.
Heden en volgende avonden: Casino 8 uur, Nap de la Mar's Operette-gezelschap, Tante wil niet; Geb. v. K. en W., 8 uur, Sign. Antonia Dimicaeli; Concertgebouw Pschorr, Italiaansch Heerenorkest; Circus Schouwburg, 7½ uur, De Verborgenheden van Parijs.

DEN HAAG.

9 Maart. Theater-Verkade, 8¼ uur, Door de Praatjes.
Koninklijke Schouwburg, 8 uur, Het Tooneel Royaards, Z'n Excellentie.
Princesse-Schouwburg, 8 uur, Die Haghespelers, De Goudmijn.
Heden en volgende avonden: Albert-Frères, 8 uur, Winterseizoen; Scala, 8 uur, Madorah; Bouwmeester-Theater, 8 uur, Georg Braun's Wiener Operette Cabaretprinces.

ADVERTENTIEN.

Gestampte Kost (Aardappelen, Groenten en Vet) in alle soorten. H. MEEUWS
GROENTEN, SOEPEN, SAUCEN, VLEESCH, DELICATESSEN
(MERK HOOGENSTRAATEN)
GRUYERRE KAAS, ROOM- en KRUIDKAAS, OUDE ZOETE KAAS. Oude Delft 111. Telefoon 157

BLOEMENMAGAZIJN - HOUTTUINEN

TELEFOON INTERC. No 6.

Hofleverancier.

Ondergeteekende bericht hiermede zijn geëerde clientèle, dat hij met ingang van heden zijn BLOEMISTERIJ, annex ONDERHOUD VAN TUINEN en VERSIERINGEN heeft overgedragen aan den heer G. P. J. TIMP, die de zaak op denzelfden voet onder firmanaam zal voortzetten.

Hij maakt van deze gelegenheid gaarne gebruik zijn oprechten dank te betuigen voor het steeds zoo ruim genoten vertrouwen en beveelt zijn opvolger in aller gunst aan.

Hoogachtend, **S. BRUIGOM.**

Leverancier van
het D. S. C.

Onder referte aan vorenstaande neemt ondergeteekende de vrijheid zich beleefd aan te bevelen, zullende evenals tot dusverre aan artistieke afwerking en prompte bediening de meeste zorg worden besteed.

Hoogachtend, **Fa. S. BRUIGOM.**
G. P. J. TIMP.

DELFT, 15 Februari 1917.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: **Chr. F. RÜTER.**

Hôtel „CENTRAL”.

WIJNHAVEN 6-7.

Café-Restaurant 1e Rang.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Biljartzaal. Nieuwe Wilhelmina-Biljarts.

Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Diners en Soupers.

Ook Diners bij abonnement. 5-7 uur Avondschofels à 70 cts.